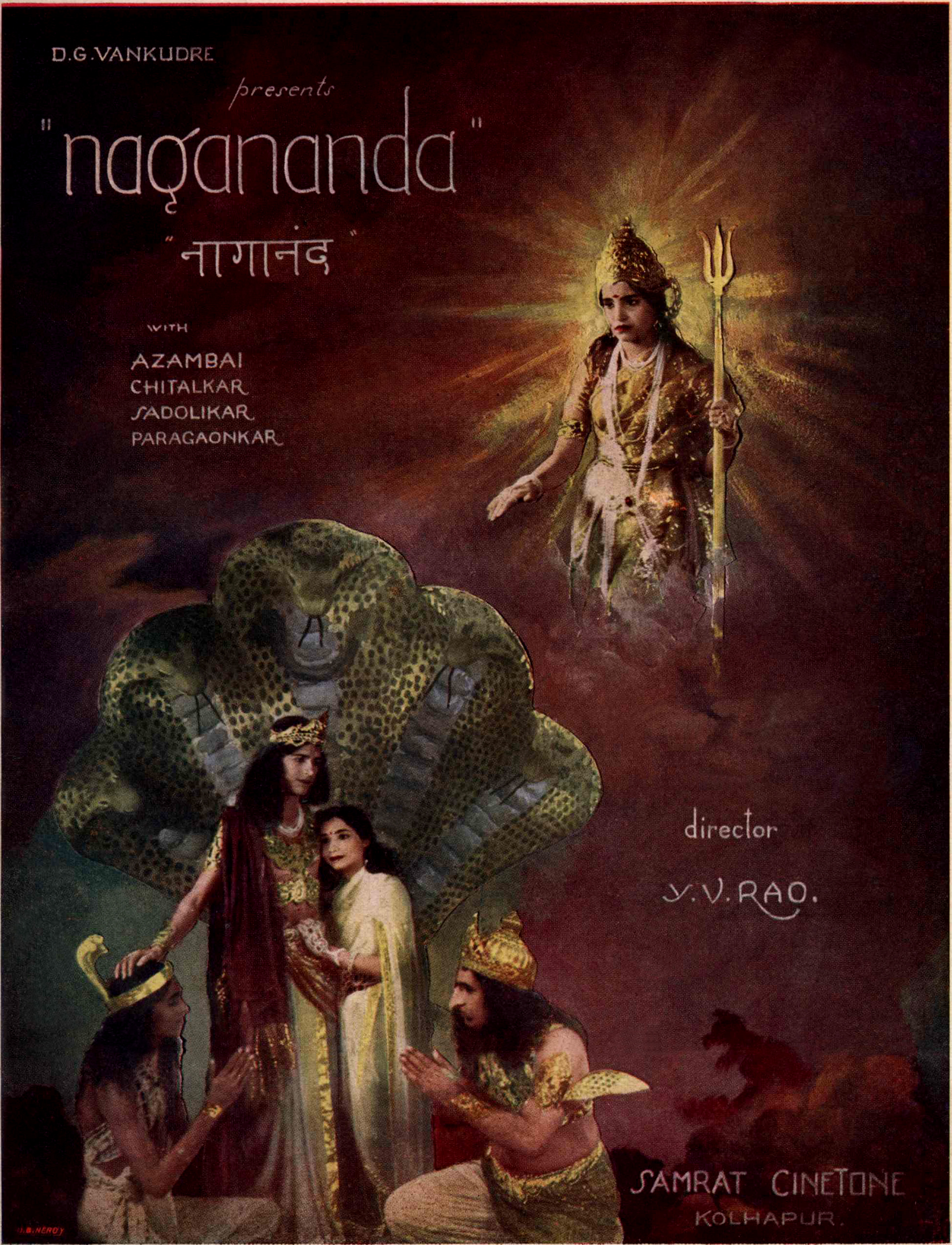
1935

D.G. VANKUDRE
presents
"naganand"
"नागानंद"
WITH
AZAMBAI
CHITALKAR
SADOLIKAR
PARAGAONKAR
director
Y. V. RAO.
SAMRAT CINETONE
KOLHAPUR.

NAGANANDA

Introduction

THIS great subject, from the pen of **King Shri Harsha** in Sanskrit, is now immortalised on the silver screen by Mr. Y. V. Rao, the reputed director and Mr. V. H. Ghorapade, whose services to the filmdom began as far back as the commencement of the famous Maharashtra Film Co., of Kolhapur.

The adaptation of the drama to the screen with slight changes here and there for the better has been done by Messrs. Y. V. Rao and V. H Ghorapade and the dialogues with the songs have been ably written in Hindi by Munshi Saleem Poonawala. Mr. S. H. Thanekar has skillfully translated the dialogues into Marathi and composed the songs.

The inspiring music in the whole production has been provided by Mr. Wamanrao Sadolikar, a Columbia Artist and stage star of a long standing fame.

Appropriate art and sets have been designed by Mr. B. K. Joshi whereas Mr. Maldikar is responsible for the excellent mouldings on the sets.

Messrs. Kashinath H. Bavadedar and R. N. Bandivadekar have respectively managed the photography and the sound recording in a unique manner so that these two features in this picture are second to none in India.

Naganananda

The Cast

Miss Azambai, an Odeon artist and a noted songstress of Maharashtra has played the lead, **Malayavati** and the role simply fits her.

Mr. R. N. Chitalkar, a new find, plays the role of **Jeemuthavan,** the hero. (i) Intence love of benevolence (ii) devotion to parents are the two outstanding virtues of his role and Mr. Chitalkar's personality, his bearing and acting intensifices the virtues and adds force to the part.

Mr. Wamanrao Sadolikar, the music-director, himself plays the difficult role of **Sankhachuda** in a wonderful way. The sterling loyalty, self-respect, high sense of patriotism and excessive love to his mother are the vital characteristics of his role. Wamanrao simply lives his part.

Mr. Ekanatha Paragonkar, as **Garuda,** magnificiently does his part, so that a look at his cruelty to Nagas will rouse a sense of benevolence in the hardest heart.

Mr. S. H. Thanekar as Mangal, the Brahmin friend of the hero, will keep you rolling with laughter whenever he makes his appearance on the screen. **Mr. Gaikvad** as the drunkard **Vita,** carries you away with him.

These players are supported by a number of talented and specially selected players who all make the whole production a unique success.

Naganananda

Synopsis

NAGAS, a week nation, ruled by Vasuki, lived in Pathal. Garuda, the king of birds, and the Vahan of Vishnu, has a liking for the flesh of Nagas and having been puffed up with pride on account of his position in the higher worlds, ventures on invading the Pathal with many of his followers kills the Nagas, and flies away with as many lives as he can.

Shankhachuda, a patriot, leads a deputation to Vasuki and the latter comes to an understanding with Garuda that one Naga should be sent to a particular spot on the Malaya mountain every day for Garuda to eat.

At this juncture, Jeemuthavahan, son of Jeemuthaketu, a Vidyadhar king, was living in Kousik's ashram, on the mountain of Malaya with his parents, were then living their Vanaprastashrama. The prince's devotion to his parents, his love of benevolence, his convictions regarding freedom to all and equality of all living beings made him give self-rule to his subjects and follow his parents to the jungles.

Malayavati, daughter of Shidharaj, who was then ruling on the Malaya mountain, after an untiring service and penance secures a blessing from Gouri that a Vidyadhar Chakravarti will marry her.

Soon after Jeemuthavahan meets her, falls in love and marries her. His friend Mangal too loves Malayavati's maid only to meet with a sour disappointment.

Not even two days passed after the marriage and Jeemuthavahan meets Sankhachuda who was going to offer himself to Garuda as it was his turn that day. His mother, a helpless woman, unable to leave her only son follows him weeping and Jeemuthavahan, love incarnate, unable to see that mother's suffering, offers himself instead of Sankhachuda. The latter, another youth of similar ideals, refuses to allow Jeemuthavahan to sacrifices.

The guard of Vasuki forces the mother away from Sankhachuda as it was time for Garuda's arrival and Sankhachuda too gets into a temple nearby to offer his last prayers. Jeemuthavahan's chance to save a life comes at last. Sankhachuda tresspasses his time limit in his prayers. Garuda is seen yonder in the skies and Jeemuthavahan grasps at the opportunity and sits on the Vadyashila. Garuda in his usual way picks him up and flies away.

Jeemuthaketu, his wife, and Malayavati, who were in the ashram, are expecting the prince back home. Sankhachuda comes out of the temple and sees Garuda carrying away the prince. His sorrow finds no bounds. He starts to the mountain, Malaya, where Garuda is said to eat his prey daily.

While being carried away, the Kankan of the prince falls down from the skies at the feet of his father and the parents begin to fear danger. Just then they meet Sankhachuda who explains to them everything, Sankhachuda, is followed by them to mountain.

Garuda having appeased his apetite finds his prey still alive, questions him as to who he is that is so bold. Just then Sankhachuda and the royal parents arrive on the spot and Garuda realises his mistake. A terrible fear shakes Garuda's stability. It is too late. All the worlds will come down upon him if this Vidhyadhar dies. All hopes of his living have gone. Before he could think of all this the prince dies and his parents, wife, Sankhachuda, every one of them resolve to burn themselves with the body of the prince.

Are all to die thus? Is the blessing of Gouri to Malayavati to become a lie? Has Garuda, a Vahan of Vishnu, no way to save these lives? YES. Mangal gives the idea and Garuda executes it.

Happiness dawns again. Nector rains from the Heavens and Jeemuthavahan impresses firmly on the world :—

"AHINSA PARAMODHARMA."

Photo By
B. Bhalavanikar

नागानंद

सारांश

पृथ्वीतलावरील सर्व प्रमुख धर्मांत परोपकार व त्याग यांची थोरवी मुक्तकंठानें गाईली आहे. सद्य:कालपर्यंत होवून गेलेल्या व सांप्रत असलेल्या थोर विभूतींच्या थोरपणाचें कारणीभूत तत्व त्यांनीं परोपकारार्थ केलेल्या त्यागांतच आहे. विशेषत: भरतखंडांतील आर्य धर्मात हे तत्व प्रामुख्यानें पाळले जात आहे.

प्रस्तुत नागानंद नाटक श्री. हर्षानीं वरील थोर तत्वावर व घडलेल्या गोष्टीवरून लिहीलें आहे. जीमूतवाहन—या नाटकांतील नायक—हाही एक थोर महात्मा होऊन गेला. त्या काळीं नाग जनता श्रम करून स्वतंत्र व सालसवृत्तीनें कालक्रमणा करीत होतीं. परंतु आपल्या अचाट शक्तिबलानें मदांध बनलेले गरुड या सुनीतीमान नाग—जनतेवर वारंवार हल्ले चढवून नित्यश: हजारो नाग भक्षणार्थ मारीत असत.

गरुडांच्या या अत्याचारांनीं पाताळांतील नागांचा कुलक्षय होतो कीं काय अशी परिस्थिती निर्माण झाली होती व हा अत्याचार थांबावा म्हणून नाग—राजा वासुकीनें गरुडास विनंती करून रोज एक नाग गरुडाचे भक्ष्य म्हणून बळी द्यावा असें ठरविले.

राज्य कारभार प्रधानांचे हातीं सोपवून विद्याधराधिपती पितृभक्त जीमूतवाहन वृद्धपणीं वानप्रस्थाश्रम स्विकारलेल्या पित्याची म्हणजे जीमूतकेतूची सेवा करतां यावी म्हणून कौशिक मुनींच्या आश्रमांत येवून रहातो.

सिद्ध—राज कुमारी—मलयवती देवीची प्रार्थना करून "विद्याधर चक्रवर्ती पती मिळेल" असा आशिर्वाद मिळवते व त्याचवेळीं जीमूतवाहन व त्याचा स्नेही मंगल मंदिरांत प्रवेश करीतात. प्रथम दृष्टीक्षेत्रांत जीमूतवाहन व मलयवती प्रेमपाशांनीं बद्ध होतांत मंगल व मलयवतीची दासी नवमल्लिका यांची स्थितीही तीच होते.

कौशिक मुनींच्या आज्ञेवरून सिद्ध युवराज जीमूतवाहन व मलयवती यांचा विवाह ठरवतो. विवाहप्रसंगी आनंदाची लयलूट होते मंगल नवल्लिकेच्या प्रेमलीलांत दंग असतो तर शेखर मदिरापानांत गुंग असतो.

विवाहानंतर :—

मित्रावसू मंगल व जीमूतवाहन गरुडाच्या भक्ष्यस्थानीं पडलेल्या नागांच्या अस्थी राशी पहात असतां राजधानीवर चढाई झालेली बातमी येते व तिकडे मित्रावसू व मंगल जातात. खिन्न-मनानें पुढें जातांच जीमूतवाहनास, शंखचूडासी पोटाशीं धरून शोक करणारी नागमाता दिसते. त्या

दिवशीं शंखचूडाची बळी जाण्याची पाळी असतें व जीमूतवाहन ही संधी साधून शंखचूड गोकर्णेश्वराची आपली शेवटची प्रार्थना करण्यास गेला असतां बळी वेदीवर जाऊन बसतो व इतक्यांत त्यास नाग समजून गरुड खाण्यास घेऊन जातो.

मंदिरांतून बाहेर येतांच शंखचूडास रक्तमांस दिसते व जीमूतवाहनानें आत्मबलिदान केलें कीं काय अशा भीतीनें त्याच्या शोधार्थ तो मलयपर्वताकडे जाण्यास निघतो. वाटेंत जीमूतकेतू, राणी व मलयवती यांची भेट होते व तेही जीमूतवाहनाचे चिंतेंत असतात. त्यांना हकीगत सांगून ते सर्वजण जीमूतवाहनाचे शोधार्थ जातात.

गरुड जीमूतवाहनास खात असतो व तो त्यास उपदेश करीत असतो. इतक्यांत ही सर्व मंडळी येतात, त्यांच्याकडून सर्व हकीगत समजल्यावर गरुड घाबरतो. व आत्मघात करूं पहातो पण मंगलच्या प्रसंगावधानानें अमृत आणण्यासाठीं स्वर्गांत जातो व मंगलही त्याचे पाय धरून जातो.

जीमूतवाहनाचा प्राण जातो, राजमंडळी व शंखचूड त्याचे बरोबरच चिताप्रवेश करण्याची तयारी करतात. ज्वाळा भडकतात पण प्रत्यक्ष देवी गौरीच प्रगट होते व लगेच अमृत वर्षाव होतो. नागजनिता सर्व व जीमूतवाहन जीवंत होतो. विद्याधरलोकपतीच्या आत्मबलीदानानें नागहिंसा थांबते.

केवढा हा परोपकार व त्याग यांचा प्रभाव ?

—: नागानंदाचीं गाणीं :—

गरूड— १

अहिप्राण हरतां। अमित मोद हो हृदया माझ्या।
खेंच खेंचुनी हाण मार या।
दया दान द्या, ना तिळभर कुणा या।
नित वधोनि सकला या रिपु कुला ना।
नष्ट करिन मी भाव वसत हा।

मलयवती— २

भक्ता सुखवाया। अवतारा धरिले त्वां जगीया
नाम सुधा नव जीवन देई।
देह भान मम हरपे स्मरणीं।
गौरि तुझ्या या नमिते चरणीं।
भेट देई मज हीच पिपासा।

जिमूत वाहन— ३

सुखद सुर सभा। त्यागुनियां।
कुणी विरही रंभा। मधु गान गाई स्थलींया।
जणुं विरही तारका। उदित नच शशिसखा।
धुंडिताही नभपंथा। पातली काय वर शोधा?

मलयवती— ४

तव पदा देह मम अर्पाया।
अधिरताये या जिवा॥ धृ॥
रूप सगुण तव पाहुनि धालें।
भाग्य आजि उदया आलें।
परम दयाळ सार्थ ही केले।
ना माया शंका ना॥

मलयवती— ५

लावुनी वेड जिवाला गेला।
चैन नसे दिन रात।
कशी दया न ये दर्शन द्या या।
वर्तन हे अनुदार।
पाजवी प्रेम सुधा।
मधु बोला ऐकवूनि मन चोर।
ना तरि प्राण आता जग त्यागाला
अतुर जाहला नाथ॥

जिमूत वाहन— ६

धुंदी मनाची। दुःसह ही होई।
धरीला सहज हात। बेभान प्रेमांत।
परिचय परि न होय।

शेखर— ७

झाली मजा अनावर। नाहीं सुखासी पारावार।
प्रिय सखे तुझ्याविणे। नाहीं जिण्यांत मुळीं राम।
झाला वेडा माझा हा जीव। रुसुं नको माझ्यावर।
तरूलता आलिंगून। दावी आम्हासि पारावार।

विट— ८

दिन ऐसा सुखाचा न लाभे पुन्हां
बहुरंगे विलासी न स्मृति मना॥
प्रेम संगमीया पारना सुखा
दिन निशा लोटे काम तृषा वाढे सदा॥
हा भृंग झाला गुंग घेतो स्वाद सौख्याचा
नव पुष्प हे उन्मत्तसे रंगे तया संगे॥
आलिंगुनी लतिका पहा वृक्षासि या राही
आनंद हो अभ्यंतरी जीवासी त्या पाही॥
चिरकाल सुखाचा मजला सहवास तुझा व्हावा
नआन सखे वासना या प्रेयसी जीवा॥
हे मद्य घे लज्जा भया अग्नीसी अर्पाया
बाजार, वा हा भेद येथें रंक वा राजा॥
प्राशिता मदिरा पिये उल्हास हा लाभे
नाकारताया तीर्थ राजा सौख्य जीवा दे॥

मलयवती— ९

सुदिन उगवला प्रभूची दया ।
चरणि प्रियाहे तनमन ठेले ।
अतुल सुख गमे मज राजया ।
अहा तुज देखतां मन शांत झाले हे सुखागारा ।

शंखचूड— १०

चरणिं शरण सतत देव तारी आम्हा ।
प्रबल तुडवि.............................
दुरितवारि मम प्राणा घेऊनियां ॥ धृ ॥
विषम भेद वारुनि देवा । खल जन मति हरनां ।
हीन उच्चवा या जगीं ना ॥

शंखचूड— ११

अहा पुण्य शीला—अहा दान शीला ।
अशा क्षुद्र जीवासि रक्षावयाला ।
बळी जाहलासी माहत्मा कशाला ।
झणीं भेट दे प्राण व्याकूल झाला ।

आप पर हा भाव आपुला या सुदैवाने दूर जाहला
वृक्ष लताही मुदित जाहल्या ।
वदन चंद्रमा तव देखतां ।

जिमूत केतू— १२

सकल सुखद पुरली आंस । जन्म सफल झाला ।
हरुनि भयद रिपुसि वरी । प्रजा शांती लाभा ॥धृ॥
प्रभूस्मरणिं या जीवा । मृत्यू पाश जरी पडला ।
सहज नेइ सुगतीला । अमित लाभ जगति होइ ।

(कोरस) १३

सुखकाल असा लाभला ।
कधि आभास आम्हास ना भासला ॥
सिद्ध सम्राट हा भूषवी महिला ।
शांती सिंधु गमे हा रिपुला ॥
सध्धर्म पथ दावीला ।
बहु उदार त्रिलोकी हा गाजला ॥
त्याग अहिंसा पर सुख कार्या वाहिला ।
सम्राट जना तोषवी ने लया वैराला ॥

-: ना गा नं द :-

सारांश

आकाश संचारी गरुड के अत्याचारसे पातालमे नाग जनता बेजार थी परंतु वासुकी की बिनंती के बाद, गरुडको खुराकके लिये रोजाना एक नाग बलीदान दिया जाता था ।

बिद्याधर जिमूतकेतू अपना राज प्रजा के हवाले करके अपनी रानी और कुमार जिमुत-वाहनको साथ लिये फिरता हुवा सिद्ध नगर मे पहोंच कर कौशिक आश्रम मे ठहरता है ।

सिद्धराज विश्वावसुकी कुमारी मलयवती एक दीन अपनी दासी के साथ गौरी के मंदिर मे प्रार्थना करती थी, के विद्याधर राजकुमार आपने मित्र मंगल ठाकुरके साथ मंदिरमे पहोंचा, वहांपर मलयवती और जिमुतवाहन पर प्रेमकी तलवार चल गई ।

कौशिक मुनीकी आज्ञानुसार सिद्धयुवराज मित्रवसु दोनोके विवाह की कोशिश करता है ।

शादी के दिन राजबागमे खुशी मनाई जाती है । कहीं शेखर पीकर भरपूर कहीं मगल ठाकूर नवमल्लिकाके प्रेम मे चूर ।

शादीके बाद युवराज जिमुतवाहन, मंगल और सिद्ध युवराज मित्रावसु और मलय परबतपर नाग लोक की हड्डींयां देखकर अफसोस करते है राजधानी के एक जासूस के साथ सिद्ध-युवराज मित्रावसु और मंगल वापस आते हैं । जिमुतवाहन गरुड के अत्याचार पर आंसु बहाता हुवा बलीदान की जगह पर आता है ।

जहां पर नागमाता शंखचूडको गले लगाकर रोती हैं विद्याधर जिमुतवाहन पर उपकार के शोक मे शंखचूड के बदले में खुद गरुडकी खुराक बनता हैं शंखचूड खून के निशान पर रोता हुवा शोक मे शंखचूड के बदले में खुद गरुडकी खुराक बनता हैं शंखचूड खून के निशान पर रोता हुवा जाता है रस्ते मे जिमुतकेतु रानी और मलयवतीसे सब हाल कह कर मलय परबत पर जाता हैं।

मलय परबत पर गरुड खून पिता है जिमूतवाहन उपदेश करता हुवा मर जाता है । सब लोग रोते हैं, गरुड घबराकर स्वर्गकी तरफ जाता है । मंगल ठाकुर गरुड के पांव पकडकर इंद्र दरबार में पहोंचता है इंद्र और गरुड में झगडा होता है मंगल अमृत कलश उडेल देता है ।

मलय परबत पर जगत् माता उमादेव का दर्शन होता है, अमृत बरसता है जिमुतके साथ हजारो मुरदा नाग जी जाते हैं सब लोग आनंद मे गीत गाते हैं ।

—:नागानंद के गायन:—

गरूड—　　१

डरत नाग जनता । गरूड शक्तीका
बदरा छाया ॥ धृ॥
जोर शोरसे जान मारना ।
जफा रोज़नागोंपर करना ॥
यही पसंद करता हूं हरघडी ।
धूम रहे बलीदानकी बडी ॥
डरत नाग जनता ॥

प्रार्थना—

मलयवती—　　२

तेरा उजीयारा देखूं मोरी
तरसत अखीयां । भाग मेरा
एकबार चमके । प्रेम शान अब
तुम्हरी शसके । आजतो परदा कहीं
मुखसे सरके । ताके दासी तेरी
लेवे बलैंया ॥

जिमूत वाहन—　　३

रससे भरी सदा आवत है ।
कोई विरही रंभा बडे नाज़से
गावत है ॥
मज़ा उसको प्रेमका अभी कुछभी
नही मिला । इसलिये ही बडी चिंता
ग्यानसे गाये है गाना ॥ रससे ॥

मलयवती—　　४

मन चला रुप तुमरा देखा ।
मुखट न्यारा क्या प्यारा ॥
सिस अपन धरूं पग पर तोरे ।
जागे भाग आज तो मोरे ॥
तन मन मयने निसारा ॥ वारा क्या
हय प्यारा ॥ धृ॥

मलयवती—　　५

आंखसे आंख मिलाके प्यारे, रोवत हूं
दिन रयन ॥ बुरा हाल है अब जिया
हिज्रमे पावतही नही चयन । चुलबुले
सांवरीया नित तोरी याद मोहे तरपाय
साजन देखत हूं, रहिया तोरी । खोले
हर घडी नयन ॥

जिमूत वाहन—　　६

बांके नयन बाके बान लगे । मोहे
पल पल मे आ आ के छेरन लगे ॥ धृ ॥
पतरि कमर शक्ल मोहनी घुंगर वाले
बाल । चितवन फेरके दिल लिया ।
चंचल वाकी चाल । कैसे मनाऊं मय
भला, कैसे दिलासा होय । दिवाना दिल
हो चुका । अब मज़ा मिलत हय रोय ॥

शेखर—　　७

इसि मौजमें रहेना
प्यारीहरदंप्याला मधुका पीया करेना ॥ धृ ॥
कूजा भरा रहे सांकी सदा खडा रहे ।
शेखरमस्ताना हेर तेराही दिवाना रहे ॥ इ०

विट—　　८

कहि ऐसा मजेका मज़ाही नही ।
नहि जिसने पिया वो पियाही नही ।
वादये इष्कका है निराला मजा ।
नवजवानीको मालूम है इसका मजा ॥
क्या आन है, क्या बान है
क्या बात हैं देखो ।
क्या रंग हैं क्या ढंग हैं
क्या घात है देखो ॥

हरआन अनोखी हैं तो दरशान निराली।
क्या मस्त निगाहोंसे है ओ देखनेवाली ॥
मस्तीमें तबीयतका ठिकाना नही मिलता।
मै खानसे निकले है तो रस्ता नही मिलता ॥

मलयवती— ९

जगत सुख मिला हरकी दया.
तुम्हरी अदापर तनमन वारूं.
सजन मोहे मिला — हरकी दया.

हमे भगवाननें दिन शाद मानीका दिखाया हय।
के परदा आज दोनोंकी तमन्नाने उठया हय॥
तुम्हरी आरजु निकली हमार मुद्दआ निकला।
के तुम मुजको मिले हो और मयने तुमको आया हय ॥

फूल खुशीके आज खिले हय
सजन मोहे मिला हरकी दया ॥

शंखचूड— १०

भगत तुमरा — करत आज दान जिया।
अपनि नागोंपर राखो नजरीया ॥
जो कोई तोरा दरशन पावे
सब कुछ मिल जावे।
चल खुशीसे दिल दरया ॥

शंखचूड— ११

हाय — ये कैसा सितम अय आसमां मुजपर हुवा।
मेरे बदलेमे नछावर एक विद्याधर हुवा ॥
कौन पापी हय भला, सन्सारमे मेरे सिवा।
तुही बतला अय गरूड इसदम करूं किस्का गिला ॥
हाय अब जिना मेरा मरनेसे भी बहतर हुवा.

जिमूतकेतू— १२

जगत भरकी चमकवाले मुजपे तेरी दया हय। तूनेही अपनी दयासे मेरा शांत मन किया हय। सभि रंग तू न्यारा तू नैनका तारा।
जगमे तेरा उजयारा। तेरा ही नूर चमकता हय।

(कोरस)— १३

गुलज़ार जमाना बना। कोई सिंगार बहारका देखना ॥
किसीके वास्ते जो प्राण दान करता हय।
उसीके हालपर भगवान ध्यान करता हय।
नेकीका फल देखना। कोई—
अमृतकी आज देखीये बरसात होगई।
सम्राटकी जगतसे मुलाकात होगई।
नेकीका फल देखना। कोई ॥

ناگا نندا

دنیا سے اونچ اور نیچ کا نام مٹانے والے - ظلم سہکر ظالمون پر اپنا اثر جمانے والے هزارون مهاتما گزرے - اُن مین ایک مهاتما جیمت واهن بهي هوچکا هے - جس نے خود اپني جان پر تکلیف اُٹهاکر - غریب ناگ جنتا کو گروڑ کے ظلم سے بچایا -

ناگ راجه واسوکیطرف سے گروڑ کو - روزانه ایک ناگ کی قرباني دي جاتي تهي -

جس زمانے مین سده راج وشواوس کي بیٹي ملے وتي عالم شباب کي سیر کررهي تهي - اُنهین ایام مین - جیمت واهن اپنے باپ کي سیوا کرتا هوا سده نگر مین پهونچا -

ایک دن جیمت واهن ٹهاکر منگل کے ساتهه سیر کرتا هوا گوري مندر مین پهونچا - جان پر ملے وتی اپنی داسی کے ساتهه دیوي کی پرارتهنا کررهی تهی جیمت اور ملے وتی دونون کی ایک نظر هوتے هی دونون ایک دوسرے پر دل و جان سے فریفته هوجاتے هین - لیکن آسمان تفرقه پرداز دونون کے درمیان فرقت کا پهاڑ کهڑا کردیتا هے -

کوشک منی کے حکم سے سده یوراج متراوسو تیشهٔ تدبیر سے کوه مفارقت کو پاش پاش کردیتا هے - اور ٹوٹتے هوئے رشتے کو جوڑ دیتا هے -

جیمت واهن اور ملے وتي کي شادي هوتی هے شادي راج باغ مین منائی جاتی هے - کهین شیکهر شراب کے نشے مین چور - کهین منگل نوملیکا نی محبت مین آپے سے دور -

شادي کے بعد جیمت واهن متراوسو منگل ملے پربت کی سیر کرتے تهے که یکایک جاسوس کے آنے سے منگل متراوسو پلٹ جاتے هین -

جیمت واهن سیر کرتا هوا ناگون کي قربان گاه مین پهونچتا هے - جهان پر ناگ ماتا قربان هونے والے بیٹے کو گلے لگاکر روتی هے -

ناگ ماتا کی بیقراري کو دیکهکر جیمت واهن - شنکه چوڑ کے بدلے خود گروڑ کی خوراک بنتا هے - اور ناگ جنتا کو گروڑ کے ظلم سے همیشه کیلئے بچاتا هے -

Under Production
Shortly to be Released !

LAST *of his* RACE

(IN HINDI & MARATHI)

A

STUPENDOUS HISTORICAL ROMANCE

with

NEYOGI and SULTANA

▼

Dialogues by :
MUNSHI SALIM PONAWALA

Direction by :
Y. V. RAO

Story by :
Y. V. RAO

Photography by :
T. V. KRISHNA *and* V. H. GHORPADE

Music by:
WAMANRAO SADOLIKAR

and

IN TAMIL

MIRABAI

with

RENOWNED STAGE & SCREEN STARS

Photography,
T.V. KRISHNA.

Story & Direction,
Y. V. RAO.

Associate Director,
V. H. GHORPADE.

For Booking write to : SAMRAT CINETONE, Camp, KOLHAPUR.

NEW JACK PRINTING WORKS, FORT BOMBAY